In de rubriek Toe***voer*** wordt maandelijks een onderwerp belicht door een vertegenwoordiger van de Nederlandse (Nevedi) of Belgische branchevereniging (BFA) voor de diervoederindustrie.

Mogen we nog boeren?

Zowel in Vlaanderen als in Nederland woedt er een hevige discussie over het verlagen van de neerslag van stikstof. Veel heeft te maken met onze versnipperde ruimtelijke ordening en beperkte oppervlakte, waarin zowel huisvesting, industrie, landbouw, cultuur, ontspanning en natuur een plaats moeten vinden.
Jarenlang hebben de veehouderij en de agrovoedingsindustrie geïnvesteerd in duurzaamheid en efficiënte productiemethoden. Kan het nog beter? Ongetwijfeld. Maar de respectloze manier waarop wordt omgegaan met de landbouwsector, met de gezinnen en ondernemers die hun bedrijven en hun levenswerk bedreigd zien, fnuikt iedere dialoog. Dit moet anders!

BFA niet akkoord

In Vlaanderen ligt er momenteel een stikstofakkoord op tafel dat zal leiden tot een zware krimp van de Vlaamse veestapel. Daarmee komen ook de andere schakels van de keten zwaar onder druk, waaronder de diervoederindustrie. Het openbaar onderzoek werd afgesloten op 17 juni. Het spreekt voor zich dat de BFA een bezwaar heeft ingediend. Het bezwaarschrift haalt onder andere zeven pijnpunten aan:

- De financiële gevolgen op de gehele industrie zijn noch onderzocht, noch gecompenseerd.
- Geen reductiemaatregelen opleggen op stalniveau.
- De reductie die per stal behaald moet worden is te hoog.
- Het referentiejaar 2015 is geen correcte weergave meer van de realiteit.
- Wat verwacht overheid nog van de sector na 2030?
- Een snelle samenstelling en heropstart van het wetenschappelijk comité, zodat de PAS-lijst kan worden- uitgebreid.
- De rechten van de veehouder om dieren te houden worden te veel ingekort.

Toekomstperspectief?

Het probleem gaat veel verder dan de discussie over technische maatregelen en wetenschappelijke argumentatie. Het gaat over het ontbreken van een duidelijk toekomstperspectief. Het stikstofakkoord dat in Vlaanderen voorligt, spreekt zich uit tot 2030, maar biedt geen perspectief naar 2050. De onzekerheid die hierdoor ontstaat, werkt verlammend. Het menselijk leed dat hiermee gepaard gaat, is niet te overzien.
De Vlaamse stikstofplannen houden geen rekening met de socio-economische impact op de Vlaamse agrovoedingsindustrie. Bedrijven zullen de deuren moeten sluiten, 20.000 jobs staan op de helling. En dan hebben we het nog niet gehad over voedselzekerheid. Willen we echt, net zoals voor energie, afhankelijk worden van het buitenland om onze bevolking van voedsel te voorzien? Of willen we enkel in onze eigen Vlaamse voedselvoorziening voorzien? Zonder rekening te houden met het feit dat onze export vooral naar andere Europese landen gaat, zonder rekening te houden met het feit dat er regio's zijn waar een tekort aan voedsel is? En leggen we dan ook de import aan banden? Geen hippe avocado's, quinoa of Pink Lady-appels meer? Zonder rekening te houden met de economische realiteit? Zonder toekomstperspectief, geen duurzame noch lokale agrovoedingsindustrie!

Oplossingsgericht denken

Ja, de stikstofproblematiek moet aangepakt worden. Ja, we willen meewerken aan oplossingen. En ja, dat zal een impact hebben op de veehouderij. Maar neen, niet enkel ten koste van de veehouderij. En neen, niet door over de veehouderij te praten maar door met de veehouders én de betrokken sectoren te praten.
We blijven onze beleidsmakers oproepen om het PAS-kader in een breder perspectief te plaatsen. Landbouw en natuur kunnen naast elkaar floreren: we beschikken over de technologie en het vernuft om beide werelden te verenigen.
Wij zijn overtuigd, nu onze beleidsmakers nog.

BFA

Zonder toekomstperspectief is er geen duurzame noch lokale agrovoedingsindustrie.